

URȘI MUCOȘI DE APĂ

POVESTEA ASTA trebuia să înceapă ca cele mai grozave povești. Cu un autobuz școlar care pică din cer.

Dar n-a văzut nimeni faza. N-a auzit nimeni nimic. Așa că povestea asta va începe ca orice poveste... bună.

Cu mucii.

— Dacă nu-ți scoți drăcușorii ăia verzi și scârboși din nas, jur că nu merg spre casă cu tine. Nu glumesc.

Jasmine Jordan spuse asta așa cum spunea cele mai multe lucruri – cu tot corpul. Ca și cum cuvintele nu-i ieșeau pur și simplu pe gură, ci i se și rostogoleau pe șira spinării. O spuse cu toată convingerea. O spuse pe același ton sever pe care-l întrebuița maică-sa când încerca să

vorbească cu Jasmine despre ceva important pentru „viața ei reală“, iar Jasmine își dădea muzica din căști *super* tare ca să n-o mai audă și butona mai departe pe telefon. *Dacă nu-ți scoți urechelițele... dopurile... airphone-urile alea sau cum le zice din căpățâna aia de nucă de cocos, îți dau eu ție volumul și basul la maximum și nu mă refer la muzică.*

Tonul acela.

Avertismentul lui Jasmine cu privire la îndepărtarea mucilor era destinat prietenului ei cel mai bun, care avea nasul înfundat, Terrence Jumper. TJ. Mă rog, Jasmine zicea că e „prietenul ei cel mai bun care e băiat“, dar nu avea prietene apropiate care erau fete, deci TJ era cel mai bun prieten al ei, punct. Și ea era prietena lui cea mai bună. Erau prieteni la cataramă de multă vreme. De când TJ se mutase pe strada Marston, la trei case mai jos. De când mamele lor nu-i lăsau să meargă pe jos decât dacă mergeau împreună, fiind singurii copii din cartierul lor. De șase ani, deci de-o veșnicie.

Sunase de ieșire, iar Jasmine și TJ tocmai terminaseră ultima oră din ziua aceea, singura materie la care erau colegi de clasă. Științele naturii cu domnul Fantana.

— Te-ai întors de două zile la școală și deja te iei de mine?

TJ roti lacătul negru cu cifru sigur pe el, ca și cum ar fi simțit zimții și ar fi știut când nimerea numerele corecte fără să se uite.

— Cum să nu mă iau de tine? Uită-te și tu! Serios, TJ, nici nu știu pe unde mai respiri, continuă Jasmine.

Din fericire, dulăpioarele lor erau unul lângă altul, fiindcă Jasmine, spre deosebire de TJ, rotea discul concentrându-se intens, fixându-l cu privirea de parcă cifrul s-ar fi putut schimba în orice moment sau de parcă degetele ei ar fi putut înțepeni oricând. Iar dacă din cine știe ce motiv s-ar fi găsit într-una dintre situațiile astea, TJ era acolo s-o ajute.

TJ ridică din umeri, aruncându-și manualul de științele naturii pe fundul dulăpiorului metalic, de unde se ridică un damf de picioare nespălate într-un norișor de praf deranjat. Și deranjant. Fundul dulăpiorului era plin de ambalaje goale de la gustări, pe care în ultimele două zile, în pauze, Jasmine le băgase prin găurile de aerisire de pe ușă. Gunoaie, desigur. Însă Jasmine și TJ le ziceau „steaguri ale prieteniei“. Gunoaietele iubirii. Iar cum Jasmine lipsise o vreme, erau ca niște bilețele

pe care scria *mi-a fost dor de tine*. Cu firmituri de pufuleți. Apoi, în sfârșit, cu mucii întăriți ca niște pietricele la baza nărilor, TJ își întoarse pe dos poala tricoului și se șterse. O dâră de mazăgă i se întinse pe buză în timp ce se ștergea, zgâmbăia și se scobea, dar fără să-și bage mâna în nas chiar până la cot.

TJ își dădu capul ușor pe spate ca Jasmine să-i poată examina nările.

— Acum e mai bine? întrebă pe jumătate sincer și pe jumătate sperând că mai rămăsese acolo vreun muc care să se strâmba răutăcios la Jasmine.

Jasmine se uita în nasul lui TJ de parcă s-ar fi uitat printr-un microscop cafeniu de carne, deloc deranjată de faptul că TJ tocmai își folosise tricoul, acela de pe el, pe post de batistă. Și *de ce*-ar fi deranjat-o? Nu că n-ar fi fost scârbos (chiar era), dar îl cunoștea de mult. Îl văzuse făcând lucruri față de care mucii pe poala tricoului păreau simple ornamente. Paiete din mucii. Un simplu accesoriu vestimentar. Îl văzuse cum desprinsese cu mâna gumă de mestecat de pe talpa tenișilor (și de pe tenișii ei) și nimic nu întrecea faza aceea când plesnise un țânțar chiar în timp ce-l înțepa și apoi își linsese mazăgă de pe braț. Asta fusese o

provocare de la Jasmine. I-a dat un dolar. A meritat, pentru amândoi.

— Auzi, văd până la creier, zise Jasmine prefăcându-se că-l examinează în continuare. Și se pare că-ți lipsește o mare parte din el.

Îl trase de nas.

— Te-am păcălit! Ești în regulă. *Cred* că pot să fiu văzută cu tine acum.

— Mă rog, zise TJ și trânti ușa dulăpiorului. Până la urmă, suntem cu toții niște muc.

— Poate tu, răspunse Jasmine și trânti și ea ușa dulăpiorului. Eu una nu-s niciun muc.

— Asta s-o crezi tu, continuă TJ în timp ce făceau schimb de ghiozdane.

Al lui era ușor. Al lui Jasmine era plin cu manualele de la toate materiile și cu toate caietele din lume. Trebuia să recupereze materia. Putea să și-l care singură, dar TJ nu voia s-o lase să-și forțeze coloana sau mușchii, căci încă se mai recupera după atac.

O luară în jos pe coridorul aglomerat, în scârțâieli de teniși și mirosul greu de la sfârșitul orelor.

— Vezi tu, m-am gândit la asta. Mucii sunt doar apă amestecată cu chestii gen praf și particule din aer și faze din astea...

— De unde știi? îl întrerupse Jasmine.

La cum îl știa pe TJ, putea să fi auzit asta oriunde, de exemplu de la Cynthia Sower, poreclită Zi Așa, care glumește în 99,99999 la sută din cazuri.

— Am căutat la un moment dat pe net, explică TJ. Voiam să aflu de ce sunt așa sărați.

— Stai puțin.

Jasmine ridică mâna ca să-l oprească pe TJ să-și continue fraza.

— Îi *mănânci*?

— Hai, Jasmine. Nu-i corect să mă judeci pentru trecutul meu. Dă-o-ncolo, zise TJ scuturând din cap. Acum, dacă ai terminat cu întreruperile, să-ți zic care-i ipoteza mea.

Pronunță cuvântul „ipoteză“ ca și cum ar fi fost patru cuvinte, să sune mai interesant. *I-Po-Te-Ză*.

— Deci mucii sunt practic apă și praf.

Ridică un deget.

— Iar ființele umane sunt alcătuite mai mult din apă, nu? Nu așa a zis Fantana la începutul anului?

— Așa.

— Bun, fii atentă. În fiecare duminică, la biserică, ni se zice cum Dumnezeu ne-a plămădit din țărână, da?

TJ și Jasmine mergeau la aceeași biserică și amândoi cântau în corul de tineret. TJ o ruga

mereu pe doamna Bronson, dirijoarea corului, să-l lase să cânte solouri, deși vocea lui era vreaște. Ca niște clopoței de vânt bătuți de uragan. Nici Jasmine nu avea cine știe ce voce. Doar că ea era conștientă de asta și nici prin gând nu-i trecea să ceară vreun solo. Îi plăcea să poarte roba de „absolvire“, să cânte armonii, să se legene și să bată din palme, potrivindu-și vocea în corul de voci ca un sertar într-o comodă. Cum îi spunea mereu maică-sa: dacă poți să duci o notă, nici nu-ți trebuie mai mult talent.

Deși TJ nu era bun la cântat – sigur nu ăsta era talentul lui –, se pricepea la vorbit. Așadar, continuă.

— Dumnezeu l-a creat pe bărbat din țărână și i-a suflat viață în nări și așa mai departe, da?

— Mda.

— Crezi că lui Dumnezeu îi mirosea gura?

— Poftim?

— Nu contează. Probabil că nu.

TJ reveni la subiect.

— Deci, dacă Dumnezeu l-a făcut pe bărbat din țărână și acum, cine știe de ce, bărbatul...

— Și femeia, adăugă Jasmine.

— Da, și femeia... sunt alcătuiți mai mult din apă, înseamnă că suntem apă și praf, nu?

TJ dădea din mâini de parcă scria o ecuație ne-
maipomenită pe o tablă invizibilă. Jasmine nu zise
nimic și nici n-avea nevoie să audă concluzia teo-
riei lui TJ.

— De unde rezultă că – își începu TJ conclu-
zia, iar Jasmine parcă vedea cum îi răsună în cap
o bătaie triumfală de tobe –, în esență, suntem cu
toții mucii.

Fața lui TJ lucea de satisfacție de parcă s-ar fi
uns cu o cremă bună, pe când Jasmine avea o mu-
tră nedumerită de parcă ar fi plesnit-o cineva cu
palma năclăită de aracet.

— Greșit, i-o întoarse.

— N-ai decât să nu mă crezi, zise TJ, ținându-i
ușa deschisă lui Jasmine, căci ajunseseră în sfâr-
șit la ieșire.

— Chiar nu te cred.

— N-ai decât, repetă TJ. Dar asta nu înseamnă
că nu e adevărat. Vezi tu, indiferent ce ți se pare ție
că fac la școală, eu chiar învăț. Și, pe bune acum,
ar trebui să încep să predau, fiindcă în timp ce
așa-zișii oameni de știință și profesorii ca domnul
Fantana sunt ocupați să afle dacă există extrate-
reștri, eu am descoperit deja că mucii sunt... forma
incipientă a bebelușilor!

Asta o făcu pe Jasmine să pufnească. O fi fost el TJ ridicol și enervant și uneori de-a dreptul scârbos, dar îi plăcea că o făcea mereu să râdă, fie că avea chef sau nu. Intenționat sau nu. Era mereu acolo să mai alunge din greutăți. Să mai știrbească din carapacea dură pe care Jasmine și-o dezvoltase pe parcursul anului școlar.

Fusese un an greu pentru ea.

Părinții ei se despărțiseră și tatăl ei se mutase de acasă. Fără prea mult tam-tam. Fără certuri. Nimic urât. Nimic ca în filme. Cel puțin din câte știa ea. Doar o discuție stânjenitoare la masa din bucătărie, cu părinții uitându-se la ea ca la un pește exotic într-o pungă, care înoată de colo colo, în timp ce ea se foia pe scaun de parcă o strângea pielea.

— Te iubim foarte mult.

— Nu e vina ta.

— Uneori, relațiile se schimbă.

— Uneori, e mai bine ca oamenii să se despartă.

— Nimic din toate astea nu e din vina ta.

— Eu și tatăl tău te iubim foarte mult.

— Eu și mama ta te iubim foarte mult.

De fapt, partea *aceea* fusese exact ca în filme. Mai ales filmele despre fete de vârsta ei. Discuția de la masa din bucătărie. Ciocănitul la ușa camerei ei. Copilul înjurându-și tatăl. Mama strigând:

„Nu vorbi urât!“ Vizitele în weekend. Situația jenantă când ambii părinți o întrebau dacă e totul în regulă iar și iar și iar și iar și iar și iar și iar.

Iar asta fusese doar primul trimestru. Asta fusese înainte de cel mai puternic atac. Și nu un atac din partea altcuiva. Nu sărise nimeni la ea, nimic de genul asta. În schimb, corpul ei se ataca pe sine. Jasmine avea o boală de sânge din naștere, anemie falciformă, care poate afecta aproape orice parte a corpului. Organe, articulații, chiar și vederea. Dar, în general, boala nu-i provocase lui Jasmine probleme serioase. Mai avea dureri uneori, dar nimic prea grav până anul acesta, când avusese o criză urâtă și parcă-i luase foc tot corpul. Cel puțin așa se simțea. Mâinile și picioarele i se umflaseră ca niște mănuși de plastic umplute cu apă, devenind grele și îndesate, gata să plesnească. Simțea că mușchii i se transformaseră în lemn și își imagina cum i se așchiază oasele și din ele cresc alte oase.

Jasmine a fost bolnavă o lună. Dulăpiorul ei a rămas închis. Lacătul, neîntors.

Mama și tatăl ei, când împreună, când pe rând, s-au tot învârtit pe lângă patul ei de spital ca extraterestrii din filme și mai ridicole decât cele despre adolescenți cu probleme în familie. Răceala

părinților ei s-a mai topit datorită unicului și irepetabilului TJ, care venea, făcea câteva glume, spărgea gheața și lăsa câteva pungi goale de chipsuri lângă patul lui Jasmine, pe lângă cele treizeci pe care i le lăsase în dulapul de la școală. Steagurile prieteniei.

Iar când Jasmine s-a întors, într-un final, la școala gimnazială Latimer acum două zile, după ce-a fost asaltată cu întrebări de la colegi care nu vorbiseră mai deloc cu ea până să se îmbolnăvească, colegi care o priveau chiorâș fiindcă era apropiată de TJ și „băieții și fetele nu pot fi doar prieteni“, Jasmine (împreună cu consiliera școlii, doamna Lane) trebuia să vadă cum avea să recupereze materia pierdută. Nu putuse cât era în spital fiindcă abia se putea mișca. Era dureros să țină pixul în mână. Era dureros să dea pagina. Așa știa că nu e un muc. N-avea cum să fie un muc. Nu era destul de vâscoasă.

— Poate toți *băieții* sunt mucii. Vă dați tari ca piatra când de fapt nu sunteți decât picături de apă murdară, glumi Jasmine în timp ce ea și TJ traversau la semafor, pășind pe trecerea de pietoni ca un pod care-i trecea peste un șanț de școală, de la școală în cartier.

Cotiră pe bulevardul Portal, pe drumul pe care mai merseseră de sute de ori. Drumul pe care TJ fusese nevoit să-l facă de unul singur în ultima lună. Deși Jasmine fusese la școală și ieri, mama ei fusese prea îngrijorată s-o lase să meargă pe jos din prima zi. Așa că azi era prima zi când TJ și Jasmine mergeau din nou împreună spre casă.

— Dar nu și eu, continuă ea. Adică, să fim serioși, mucii se șterg, se suflă.

— Bine, și dacă nu ești muc, atunci ce ești? o întrebă TJ.

Jasmine ridică din umeri.

— Ă... o fată? Eu sunt eu.

— Hai, Jasmine, nu te fofila.

TJ își deschise brațele. Vorbea cu tot corpul ca un șmecheraș de pe stradă care încearcă să convingă lumea că marfa furată e un chilipir.

— Dacă nu ești muc, dar *trebuie* să fii altceva, ce-ai fi?

Jasmine se gândi la asta în timp ce făceau stânga pe strada Marston, o stradă plină de case despre care maică-sa zicea că erau foarte vechi. *Un cartier vechi*, repeta ca o moară stricată de fiecare dată când treceau cu mașina prin comunități mai noi, care păreau mai drăguțe, unde toate casele arătau la fel, ca un cor de case îmbrăcate în robe

identice, orientate în aceeași direcție, cântând aceeași temă muzicală în aceeași gamă, rezultatul fiind un cântec tare plictisitor. Dar strada Mars-ton avea câte puțin din toate, de la cărămidă la PVC modern. De la bovindouri la ferestre în stil colonial. De la case întinse pe un singur nivel la case cu trei etaje. Câte un gard, pe ici, pe colo, câte o poartă. Iarbă. Pietriș. Asfalt. Pavaje. Toate păreau destul de vechi să fie locuite. Păreau încercate. Destul de vechi să fie călduroase și folosite de o generație sau două. Poate chiar trei.

— Nu știi, zise într-un final. Ce era chestia aia despre care vorbea domnul Fantana azi la oră? Chestia aia pe care ne-a arătat-o în poză? Semăna oarecum cu un muc.

— Vorbești de pocitania aia care arată ca un vierme? Cum i-a zis... urs spațial?

— Da, începu ea și apoi se opri. Stai așa. În primul rând, eu nu sunt vreo pocitanie. Ca să fie clar. Dar aia sunt. Un urs de apă¹, încuviință Jasmine.

— Așa, urs de apă, zise TJ chicotind. Chestia aia are opt picioare și gheare lungi ca maică-mea aia veche. Și gura aia ciudată... ca maică-mea aia veche.

¹Tardigrada, sau ursul de apă, este un animal nevertebrat de dimensiuni foarte mici care poate supraviețui în condiții extreme, inclusiv în spațiu.

TJ își țuguie buzele, apoi le trase înapoi, ca și cum ar fi mestecat o gumă imensă.

— Chestia aia ar fi înfricoșătoare, ca maică-mea aia veche, dacă n-ar fi așa minusculă, ceea ce maică-mea sigur nu e. Nici pe departe.

— Doamna Macy nu-i înfricoșătoare, băiete.

— Doamna Macy nu-i maică-mea aia veche. Ea e maică-mea aia nouă. Iar pe maică-mea aia bună n-o prea știu.

— Da... așa e.

În mintea ei, Jasmine încerca să țină evidența tuturor mamelor. Altă ecuație pe altă tablă invizibilă.

— Dar maică-mea de dinainte...

TJ lăsă gândul să-i zboare, înfiorându-se de parcă îl curentase ceva. Doar o clipă. O amintire urâtă, probabil.

— În orice caz, de ce-ai vrea să fii chestia *aia*? Urs de apă sau ce-o fi. Nici măcar nu se vede cu ochiul liber. Măcar mucii *sunt* vizibili.

— Fiindcă, așa cum a zis domnul Fantana, oamenii de știință au făcut experimente pe ursul ăsta de apă și au descoperit că s-ar putea să fie cea mai rezistentă viețuitoare de pe planetă. Poate chiar din univers. Poate supraviețui oricât ar fi de cald. Sau de frig. Rezistă la presiuni extreme.

Gândește-te că l-au trimis în spațiu – în *SPAȚIU* – și la întoarcere mișuna de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mișună de colo colo. Așa și eu, zi de zi. Și cu unghiile impecabile.

Jasmine își suflă spre degete și se făcu că-și lustruiește unghiile date cu oja mov.

— Mda, dacă crezi toate astea.

— Dacă tu poți să crezi că Dumnezeu ne-a făcut din țărână – ceea ce eu una cred, fiindcă tu ești cea mai murdară persoană pe care-o cunosc – atunci pot și eu să cred ce zice domnul Fantana despre ursul de apă. Of, poate-i călcăm în picioare în fiecare zi fără să ne dăm seama măcar.

TJ se uită rapid în jos, întrebându-se deodată oare ce trăia în crăpăturile din beton. Se scărpină pe brațe, căci poate urșii de apă mișunau prin crăpăturile din pielea lui uscată și el nu știa fiindcă nu-i putea vedea. Jasmine îl privi cum se foiește. Ciudat. Nu-l văzuse niciodată așa neliniștit. TJ nu se temea de muci, de rahat de câine, de mâncat insecte și alte chestii de genul ăsta, dar asta probabil fiindcă le putea vedea. Putea să le zdrobească, să le întindă sau să le omoare. Dar își dădu seama că părea speriat de lucrurile pe care nu le putea zdrobi sau întinde. Lucrurile invizibile care trăiau în jurul lui, poate chiar pe el, asupra cărora nu avea nicio putere.

Ajunseră la casa lui TJ. N-avea poartă, nici gard. Doar un petic de iarbă uscată. Casa era mică, din lemn și părea construită fără utilaje. Fără buldozere sau alte chestii din astea. Doar cu mâna omului și dragoste, ciocane, cuie și iar dragoste. Ușa cu plasă pentru insecte avea o gaură de ani de zile. O făcuse piciorul lui TJ. Zicea că uneori picioarele lui se supărau și atunci loveau, tropăiau sau fugeau. Nu el era de vină, așa zicea. Iar Jasmine râdea fiindcă glumele lui erau întotdeauna amuzante, chiar dacă știa că de cele mai multe ori nici nu erau glume.

Se așezară pe treptele din fața casei, umăr la umăr, și continuară discuția despre urși de apă și mucii, hotărând că poate ar putea fi amândouă.

— Mucii de urși de apă? sugeră Jasmine în timp ce-și lega șireturile.

TJ propuse o formulare puțin diferită.

— Ce zici de... urși mucoși de apă?

— Hm, urși mucoși de apă.

Jasmine înălță capul, încuviință.

— Îmi place.

În spatele lor se deschise ușa, cu un scârțâit care semăna incredibil de bine cu vocea lui TJ.

— Mi s-a părut mie că aud pe cineva afară.

Era mama lui cea (nu foarte) nouă. Mama lui din ultimii șase ani, doamna Macy. Era îmbrăcată cu uniforma de la serviciu: pantaloni bleumarin, cămașă bleumarin cu ecusonul cu numele, dar compensa ținuta cu niște papuci de casă roz și pufoși. Se aplecă și-i pupă și pe Jasmine, și pe TJ pe creștet, iar vestigiile zilei ei rămaseră în jurul lor ca niște aureole de muncă istovitoare.

— Cum a fost la școală?

— Bine, răspunse TJ cu un zâmbet afectat, trăgându-și nasul și scărpinându-se.

— Binișor, confirmă Jasmine.

— Mă bucur s-aud asta, zise doamna Macy.

Știa ce urmează.

— Și? Ce-ați învățat azi?

Deși doamna Macy le punea întrebarea asta – *aceeași* întrebare – în fiecare zi, chiar părea c-o interesează răspunsul.

Jasmine se uită la TJ. El se uită la ea, cu un muc nou atârându-i din nara stângă. Parcă apăruse din neant, cum apar adesea mucii. Îl șterse cu dosul palmei și răspunseră amândoi odată, ca un cor duminical.

— Nimic.